

Arrest

nr. 278 127 van 29 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 9 juli 2008 nadat hij middels een visum lang verblijf (type D) België binnenkwam.

1.2. Op 11 december 2012 verkreeg verzoeker het duurzaam verblijfsrecht en werd hij in het bezit gesteld van een F+-kaart.

1.3. Op 21 november 2017 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Luik veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 6 jaar wegens (internationale) handel in verdovende middelen.

1.4. Op 10 oktober 2018 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker.

Met arrest nr. 217 443 van 26 februari 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat verzoeker indiende tegen deze beslissing. Met arrest nr. 250.715 van 28 mei 2021 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep.

1.5. Op 22 juli 2021 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse echtgenote, wat geweigerd wordt met beslissing van 9 december 2021 van de verwerende partij.

1.6. Op 1 februari 2022 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse echtgenote (hierna: de gezinsherenigingsaanvraag).

Op 1 april 2022, met kennisgeving op 4 april 2022, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01/02/2022 werd ingediend door:

Naam: O.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Metalsa

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

verklaart te verblijven te: (...), 13 2400 MOL: momenteel verblijvende in de gevangenis van Wortel

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Nederlandse echtgenote, de genaamde H. C. van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Overwegende dat betrokkene op 11/12/2012 een duurzaam verblijfsrecht (afgifte van de F+kaart) had bekomen in functie van zijn Nederlandse echtgenote,

Overwegende dat betrokkene op 23.11.2016 werd opgesloten en onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst in de gevangenis van Huy uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming;

Overwegende dat betrokkene door Het Hof van Beroep van Luik werd veroordeeld op 21.11.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, verkocht ofte koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 01.01.2015 en 31.05.2016;

Overwegende dat het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd door de Staatssecretaris Voor Asiel en Migratie op 10/11/2018 omwille van de feiten van openbare orde;

Overwegende dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf werd bevestigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest n° 217 443 op 26/02/2019;

Overwegende dat de beslissing van de RW werd bevestigd in cassatie door de Raad Van State in zijn arrest n° 250.715 op 28/05/2021;

Overwegende dat betrokkene reeds sedert 23/11/2016 onafgebroken opgesloten zit in de gevangenis en pas strafeinde zal bereiken op 22/11/2022; zijn vraag tot elektronisch toezicht afgewezen werd op 03/12/2018;

Overwegende dat betrokkene zijn eerdere aanvraag gezinshereniging in functie van zijn echtgenote, ingediend op 22/07/2021, werd geweigerd op basis van openbare orde op 09/12/2021;

Dient het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid en om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen en gezien uit de omstandigheden van de feiten die tot zijn veroordeling hebben geleid nog steeds het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, meer nog van de nationale veiligheid.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, zijn rol binnen de organisatie, en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele en enstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1,2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote is dus nog niet aan de orde

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend

effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

Het staat vast dat betrokkenen zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door hem gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging met internationale drughandel, de duur van de periode, zijn rol binnen de vereniging als leidend persoon, zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Het weigeren van het verblijfsrecht is nog steeds een noodzakelijke maatregel ter bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene trad op 03/10/2003 te Nador in het huwelijk met de genaamde H. C., geboren te Marokko op 16/10/1978 en van Nederlandse nationaliteit sedert 06/11/1989. Zij verblijft sedert 27.07.2007 in België en is in het bezit van een E+ kaart. Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren: H. Z., geboren te 's-Gravenhage op 01.06.2005, O. F., geboren te Mol op 13.02.2009 en O. S., geboren te Mol op 15.11.2014, allen van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene heeft een stiefzoon: M. Z., geboren te Veghel op 20.05.1997, van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene's echtgenote en zijn kinderen komen hem bezoeken in de gevangenis

Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, maar uit zijn administratief dossier blijken nog steeds geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Nochtans heeft betrokkene daartoe de kans gehad om nuttige stukken voor te leggen bij de aanvraag gezinshereniging dd. 01/02/2022.

Zoals reeds uiteengezet in de beslissing tot beëindiging van het verblijf dd. 10/11/2018, kan betrokkene een verzoek richten aan de Nederlandse autoriteiten indien zijn echtgenote en de kinderen zouden beslissen om terug te keren naar Nederland, gezien ze de Nederlandse nationaliteit hebben. Betrokkene zou zelfs zijn gezinsleven kunnen verderzetten in het land van herkomst (of elders). Er liggen nog steeds geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van zijn partner of zijn kinderen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij hem zouden volgen naar zijn herkomstland dan wel een ander land. Zijn echtgenote is net als betrokkene in Marokko geboren, ze zijn gehuwd en zij was 28 jaar toen zij in februari 2007 in België kwam wonen. Hoewel aangenomen kan worden dat zij ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Indien zijn partner hem niet zou wensen te vergezellen naar zijn herkomstland of elders en hij geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Het feit dat zijn echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. De kinderen zijn nog jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden

kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko of elders te vinden zou zijn. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Het feit dat betrokkene 3 minderjarige kinderen en een echtgenote had op het moment dat hij de feiten pleegde, heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België zou betrokkene reeds sedert 14/01/2008 in België verblijven. Hij was toen 35 jaar. Inmiddels is betrokkene 48 jaar. Uit niks is gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Marokko. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Hij heeft er meer dan de helft van zijn leven verbleven. Bovendien zou betrokkene de taal spreken en zou hij nog familie hebben in Marokko. Hij heeft dus een sociaal vangnet in Marokko dat hem kan helpen bij het opbouwen van zijn leven aldaar

Wat betrokkenes economische situatie betreft, het gegeven dat hij in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De beperkte tewerkstelling en de gevolgde opleidingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Gelet op de door hem gepleegde feiten blijkt het niet zijn intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, hij was immers niet tevreden met wat hij op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugshandel. Het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheid die hij tijdens zijn opleidingen en tijdens zijn werk in België opgepikt heeft, zullen hem wellicht ook in zijn thuisland van pas komen en zijn kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Wat betreft de sociale- en culurele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking

*DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van:

"Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 40 ter, §2 eerste lid, 2°, artikel 43 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Schending van artikel 52 §4, 5de lid van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981. Schending van artikel 8 EVRM.

Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel;"

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Nederlandse echtgenote, de genaamde H. C. van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/1980.

Overwegende dat betrokkene op 11/12/2012 een duurzaam verblijfsrecht (afgifte van de F+ kaart) had bekomen in functie van zijn Nederlandse echtgenote;

Overwegende dat betrokkene op 23.11.2016 werd opgesloten en onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst in de gevangenis van Huy uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming;

Overwegende dat betrokkene door het Hof van Beroep te Luik werd veroordeeld op 21.11.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 01.01.2015 en 31.05.2016;

Overwegende dat het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 10/11/2018 omwille van de feiten van openbare orde;

Overwegende dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest n° 217 443 op 26/02/2019;

Overwegende dat de beslissing van de RvV werd bevestigd in cassatie door de Raad van State in zijn arrest n° 250.715 op 28/05/2021;

Overwegende dat betrokkene reeds sedert 23/11/2016 onafgebroken opgesloten zit in de gevangenis en pas strafeinde zal bereiken op 22/11/2022; Zijn vraag tot elektronisch toezicht afgewezen werd op 03/12/2018;

Overwegende dat betrokkene zijn eerdere aanvraag gezinshereniging in functie van zijn echtgenote, ingediend op 22/07/2021 werd geweigerd op basis van openbare orde op 9/12/2021;

Dient het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid en om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen en gezien uit de omstandigheden van de feiten die tot zijn veroordeling hebben geleid nog steeds het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, meer nog van de nationale veiligheid;

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van de een criminele organisatie, zijn rol binnen de organisatie, en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt; Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen; Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote is dus nog niet aan de orde;

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna het EHRM); Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen. (EHRM19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi T. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk); Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of veiligheid val (cf. Conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Bande -Württemberg tegen Panagiosis Tsakouridis); In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende”⁴⁶. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties; Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op gebied van de illegale drugshandel (P L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen worden dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten; 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. Blz. 3681, punt 9 en EHRM arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, §86; Ook kan de georganiseerd drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat er ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest an 19 januari 1999, Calfa, C 348/96, Jurispr. Blz. I-11, punt 22 en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67);

Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving; Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne; De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar; Bovendien doet de afwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleet om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt; U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van Uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak;

Het staat vast dat betrokkenes zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt; Ingevolge de ernst van de door hem gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde; Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving;

Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging met internationale drugshandel, de duur van de periode, zijn rol binnen de vereniging als leidend persoon, zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt;

Het weigeren van het verblijfsrecht is nog steeds een noodzakelijke maatregel ter bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid en ter preventie van strafbare feiten;

Overeenkomstig artikel 43 § 2, van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong;

Betrokkene trad op 03/10/2003 te Nador in het huwelijk met de genaamde H. C., geboren te Marokko op 16/10/1978 en van Nederlandse nationaliteit sedert 06/11/1989; zij verblijft sedert 27.07.2007 in België en is in het bezit van een E+ kaart; Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren: H. Z., geboren te 's Gravenhage op 01.06.2005, O. F., geboren te Mol op 13.02.2009 en O. S., geboren te Mol op 15.11.2014, allen van Nederlandse nationaliteit; Betrokkene heeft een stiefzoon M. Z., geboren te Veghel op 20.05.1997, van Nederlandse nationaliteit; Betrokkenes echtgenote en kinderen komen hem bezoeken in de gevangenis;

Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, maar uit zijn administratief blijken nog steeds geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten; Nochtans heeft betrokkene daartoe de kans gehad om nuttige stukken voor te leggen bij de aanvraag gezinshereniging dd. 01/02/2022;

Zoals reeds uiteengezet in de beslissing tot beëindiging van het verblijf dd. 10/11/2018, kan betrokkene een verzoek richten aan de Nederlandse autoriteiten indien zijn echtgenote en de kinderen zouden beslissen om terug te keren naar Nederland, gezien ze de Nederlandse nationaliteit hebben; Betrokkene zou zelfs zijn gezinsleven kunnen verderzetten in het land van herkomst (of elders); Er liggen nog steeds geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van zijn partner of zijn kinderen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij hem zouden volgen naar zijn herkomstland dan wel een ander land; Zijn echtgenote in net als betrokkene in Marokko geboren, ze zijn gehuwd en zij was 28 jaar toen zij in februari 2007 in België kwam wonen; Hoewel aangenomen kan worden dat zij ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten; De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen; Indien zijn partner hem niet zou wensen te vergezellen naar zijn herkomstland of elders en hij geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen; Het feit dat zijn echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij behouden blijven op een plaats buiten België; De kinderen zijn nog jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijke zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie; Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko of elders te vinden zou zijn; Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter; Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013);

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven; Het feit dat betrokkene 3 minderjarige kinderen en een echtgenote had op het moment dat hij de feiten pleegde, heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen; Dit getuigt allerm minst verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden; Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde; Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren;

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België zou betrokkene reeds sedert 14/01/2008 in België verblijven; Hij was toen 35 jaar; Inmiddels is betrokkene 48 jaar; Uit niks is gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt; Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst; Daarenboven werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs; Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten; Er kan bovendien

niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Marokko; Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben; Hij heeft er meer dan de helft van zijn leven verbleven; Bovendien zou betrokkene de taal spreken en zou hij nog familie hebben in Marokko; Hij heeft dus een sociaal vangnet in Marokko dat hem kan helpen bij het opbouwen van zijn leven aldaar;

Wat betrokkenes economische situatie betreft, het gegeven dat hij in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde; De beperkte tewerkstelling en de gevolgde opleidingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland; Gelet op de door hem gepleegde feiten blijkt het niet zijn intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland; Hij was immers niet tevreden met wat hij op een legale wijze verdiende en vulde dit aan met opbrengsten uit de drugshandel; Het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen; De vaardigheid dit hij tijdens zijn opleidingen en tijdens zijn werk in België opgepikt heeft, zullen hem wellicht ook in zijn thuisland van pas komen en zijn kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden;

Wat betreft de sociale - en culturele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde; Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend;

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving; Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen;

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden;

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.19680; Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid; Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst;

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook weigert op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en derhalve om redenen van openbare orde of nationale veiligheid;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing overduidelijk niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat verzoeker in het huwelijk trad met Mevrouw H. C., welke over de Nederlandse nationaliteit beschikt, te Marokko op 3 oktober 2003, terwijl men reeds een relatie onderhield en derhalve thans reeds meer dan 18 jaar is gehuwd,

Dat uit het huwelijk van verzoeker en diens echtgenote drie kinderen werden geboren te weten: (stuk 2-3)

- H. Z., geboren te 's Gravenhage op 01.06.2005; (16 jaar)*
- O. F., geboren te Mol op 13.02.2009; (13 jaar)*
- O. S., geboren te Mol op 15.11.2014, (7 jaar)*

welke allen over de Nederlandse nationaliteit beschikken;

Dat verzoeker daarnaast een stiefzoon heeft, M. Z., geboren te Veghel op 20.05.1997 (24 jaar), eveneens van Nederlandse nationaliteit, welke werd geboren uit voorgaande relatie van diens echtgenote; (stuk 5-6)

Dat M. Z. is getroffen door een handicap en in De Schakel verblijft, zijnde een opvang en begeleidingscentrum voor personen met een handicap; (stuk 5-6)

Dat het recht op binnenkomst en het recht op verblijf volgens artikel 43 § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel wordt beperkt in volgende gevallen:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen te hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid;

Dat bij een dergelijke beslissing, overeenkomstig §2 van deze wetsbepaling, rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst;

Dat het derhalve vereist is dat de redenen van openbare orde, in het bijzonder, de gezinsbelangen worden afgewogen;

Dat verder dient te worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn;

Dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actueel, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte de verklaring van inschrijving – of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 6, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politionele gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in de bestreden beslissing evenwel enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen welke verzoeker in het verleden opliep, doch welke feiten behelst, welke reeds meer van 7 jaar geleden zijn;

Dat verzoeker niet ontkent dat hij in het verleden zware fouten heeft gemaakt, doch wel de vraag dient te worden gesteld in hoeverre de kinderen van verzoeker, hiervoor de rest van hun leven zouden dienen te worden gestraft en derhalve ieder contact met hun vader zouden verliezen, welke zij thans wekelijks in de gevangenis opzoeken; (stuk 4)

Dat de kinderen van verzoeker, welke reeds respectievelijk de leeftijd van 16 jaar, 13 jaar en 7 jaar hebben bereikt, immers nooit in Marokko hebben verbleven, alhier zijn geboren en over de Nederlandse nationaliteit beschikken;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook niet kan worden gevolgd in haar redenering dat de kinderen, waarvoor de oudsten reeds puberende tieners betreffen, nog zeer jong zijn en zich derhalve nog makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een ander land en omgeving, waarvan zij de taal niet eens spreken;

Dat ook de jongste zoon S. extra opvolging behoeft; Dat immers S., nu hij het eerste leerjaar heeft gedubbeld, nood heeft aan een vertrouwde omgeving om zijn ontwikkelingsproces op positieve wijze te stimuleren; (stuk 7)

Dat indien S. derhalve het land zou dienen te verlaten, betekent dit onvermijdelijk het wegvallen van diens vertrouwde omgeving, met alle negatieve gevolgen vanden;

Dat verzoeker van inborst een zeer zachtaardig man betreft, reden waarom ook diens echtgenote, verzoeker doorheen de jaren steeds is blijven steunen en er ook alle vertrouwen in had dat hij diens leven opnieuw op het juiste spoor zou brengen;

Dat ook also geschiedde en verzoeker zich in de gevangenis voorbeeldig heeft gedragen;

Dat verzoeker in de gevangenis tevens tewerkstelling aanvatte, waarbij hij een goede inzet toont; (stuk 8)

Dat het dan ook vaststaat dat verzoeker actueel geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, hetgeen teneinde weigeringsvergunning te kunnen weigeren, nochtans vereist is;

Dat ook de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich van bewust is dat een actueel gevaar noodzakelijk is;

Dat de bestreden beslissing dan ook de Rechtspraak van het Hof van Justitie schendt waarin het begrip openbare orde wordt gepreciseerd en veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C/493/01, Jurisp. Blz I 5257 § 66);

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof tevens dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten;

Een strafrechtelijke veroordeling an sich volstaat derhalve niet, er dient tevens te worden aangetoond dat de betrokken persoon dit gedrag in de toekomst zal voortzetten (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische staat);

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat verzoeker hoegenaamd geen actueel gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid meer vormt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geheel ten onrechte tot het besluit komt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving;

Dat artikel 43 § 2 van de Vreemdelingenwet verder stelt dat:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Dat verzoeker evenwel reeds sedert 2008 in België verblijft en zijn kinderen alhier werden geboren;

Dat verzoeker reeds in 2003 in het huwelijksbootje stapte met diens echtgenote en derhalve reeds 18 jaar met haar gehuwd is;

Dat verzoeker weliswaar een moeilijk verleden kent, doch de liefde voor diens echtgenote en kinderen, er voor gezorgd heeft dat het huwelijk hetgeen nog steeds zeer liefdevol is, heeft stand gehouden, hetgeen ook wordt aangetoond door de veelvuldige contacten en bezoeken, welke worden onderhouden;

Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, dat verzoeker en diens echtgenote en kinderen, hun relatie ook elders zouden kunnen verder zetten, hetzij een lange afstandsrelatie met behulp van de moderne communicatiemiddelen zouden kunnen opstarten, dan ook werkelijk alle verbeelding tart;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geenszins rekening houdt, met de lange duurtijd van de relatie tussen verzoeker en diens echtgenote, diens langdurig verblijf in België, de medische toestand van diens echtgenote en het feit dat alhier hun drie kinderen werden geboren en ook diens stiefzoon in België in een opvang- en begeleidingscentrum voor personen met een handicap verblijft;

Dat uit het attest erkenning handicap bovendien blijkt dat stiefzoon M. Z., ernstige moeilijkheden scoort op het vlak van communicatie en sociale contacten, waardoor enkel fysiek contact tot de mogelijkheden behoort; (stuk 5)

Dat heropstart van het huwelijk/gezinsleven in het buitenland dan ook geenszins aan de orde is;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook werkelijk een brug te ver en uitermate inhumain is....

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Omdat dit middel nauw samenhangt met het eerste middel, wordt het tweede middel samen met het eerste middel behandeld.

Het tweede middel licht toe:

"Tweede middel

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM;

Dat afwijzing onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat verzoeker in het huwelijk trad met Mevrouw H. C., welke over de Nederlandse nationaliteit beschikt, te Marokko op 3 oktober 2003, terwijl men reeds een relatie onderhield en derhalve thans reeds meer dan 18 jaar is gehuwd,

Dat uit het huwelijk van verzoeker en diens echtgenote drie kinderen werden geboren te weten:

- H. Z., geboren te 's Gravenhage op 01.06.2005; (16 jaar)
- O. F., geboren te Mol op 13.02.2009; (13 jaar)
- O. S., geboren te Mol op 15.11.2014, (7 jaar)

welke allen over de Nederlandse nationaliteit beschikken;

Dat verzoeker daarnaast een stiefzoon heeft, M. Z., geboren te Veghel op 20.05.1997 (24 jaar), eveneens van Nederlandse nationaliteit, welke werd geboren uit voorgaande relatie van diens echtgenote;

Dat M. Z. is getroffen door een handicap en in De Schakel verblijft, zijnde een opvang en begeleidingscentrum voor personen met een handicap;

Dat terugkeer van verzoeker naar diens land van herkomst dan ook een ernstige schending van artikel 8 EVRM zou inhouden;”

2.1.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en overigens artikel 62, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)) bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middelen waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ook vast dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. De rechtsgrond is vermeld: artikel 40bis en artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet; en de feitelijke grondslag wordt uiteengezet. De bestreden beslissing legt omstandig uit waarom de verwerende partij van mening is dat verzoekers gedrag nog steeds een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en onderzoekt de toepassing van artikel 43, § 2, van de Vreemdelingenwet. Het gezinsleven van de verzoeker wordt uitgebreid onderzocht, rekening houdend met zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing begrijpt zodat het normdoel is bereikt. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, wat verzoeker de motiveringswet noemt, of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.1.3. Verzoeker betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, het

zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 52, § 4, 5de lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt:

“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de [wet van 26 mei 2002](#) betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het [Burgerlijk wetboek](#). De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.1.4. Verzoeker herhaalt de motieven van de bestreden beslissing en wijst op het bestaan van zijn huwelijk sedert 3 oktober 2003 en de geboorte van zijn drie minderjarige kinderen die allen over de Nederlandse nationaliteit beschikken en naar zijn meerderjarige stiefzoon, van Nederlandse nationaliteit geboren uit een voorgaande relatie van zijn echtgenote die getroffen is door een handicap en in een opvang en begeleidingscentrum voor personen, De Schakel, verblijft. Dit kind kent ernstige moeilijkheden op vlak van communicatie en sociale contacten zodat fysieke contacten enkel mogelijk zijn. Het gezinsleven in het buitenland is niet mogelijk.

Verzoeker wijst erop dat de redenen van de openbare orde moeten afgewogen worden ten overstaan van het gezinsleven, nu artikel 43 van de Vreemdelingenwet ook de omzetting is van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun

familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Verzoeker citeert deze bepaling. Hij verwijt de bestreden beslissing enkel te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen, terwijl de strafrechtelijke feiten meer dan zeven jaar geleden zijn gebeurd. Hij wijst op het wekelijks contact dat hij heeft met zijn kinderen en dat zijn kinderen nooit in Marokko hebben verbleven. De bestreden beslissing kan niet worden gevolgd in de stelling dat de kinderen zich kunnen aanpassen in Marokko, land waarvan zij de taal niet kennen. Het jongste kind S. behoeft extra opvolging omdat dit kind het eerste leerjaar heeft gedubbeld, nood heeft aan een vertrouwde omgeving om een positieve stimulans te krijgen in diens ontwikkelingsproces, hierbij verwijzend naar stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift.

Verzoeker wijst op zijn zachtmoedig karakter, de steun van zijn echtgenote en zijn voorbeeldig gedrag in de gevangenis, waar hij tewerkstelling aanvatte. Hij wijst op zijn lang verblijf in België en op de duur van zijn huwelijk (18 jaar). Elders het gezinsleven verderzetten, hetzij een lange afstandsrelatie onderhouden met moderne communicatiemiddelen, tart alle verbeelding. Hij wijst op de medische toestand van zijn echtgenote.

Hij meent dat de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel hierdoor geschonden zijn.

2.1.5. Uit artikel 43, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt dat verwerende partij de bestreden beslissing mocht nemen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verzoeker ontkent niet dat hij in het verleden zware fouten heeft gemaakt maar meent dat deze “fouten” niet langer actueel zijn omdat zij zich 7 jaar geleden hebben voorgedaan.

De bestreden beslissing merkt correct op:

“Overwegende dat betrokkene reeds sedert 23/11/2016 onafgebroken opgesloten zit in de gevangenis en pas strafeinde zal bereiken op 22/11/2022; zijn vraag tot elektronisch toezicht afgewezen werd op 03/12/2018;

Overwegende dat betrokkene zijn eerdere aanvraag gezinshereniging in functie van zijn echtgenote, ingediend op 22/07/2021, werd geweigerd op basis van openbare orde op 09/12/2021;”

En:

“Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, zijn rol binnen de organisatie, en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1,2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote is dus nog niet aan de orde

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit

en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

Het staat vast dat betrokkenen zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door hem gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging met internationale drughandel, de duur van de periode, zijn rol binnen de vereniging als leidend persoon, zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Het weigeren van het verblijfsrecht is nog steeds een noodzakelijke maatregel ter bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid en ter preventie van strafbare feiten."

De Raad verwijst ook naar de motieven in het arrest nr. 217 443 van 26 februari 2019 van de Raad waarin het beroep, gericht tegen de beëindiging van verzoekers verblijf, wordt verworpen:

"De bestreden beslissing wijst, met referentie naar de relevante Europese rechtspraak, naar de ernst van georganiseerde drugscriminaliteit en de bijzonder negatieve impact op de samenleving. Er wordt op gewezen dat verzoeker handelde in het kader van een vereniging van misdadigers en uit zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wat wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het feit dat het Hof van Beroep oordeelde dat niet kon worden uitgemaakt wie nu precies de leider van de organisatie was, doet geen afbreuk aan de ernst van de tenlastelegging, die voor het overige bewezen werd geacht. Het staat buiten betwisting dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan georganiseerde drugscriminaliteit en dat hij binnen het kader van de bende een vooraanstaande rol speelde. Het feit dat de bestreden beslissing, wat de verzwarende omstandigheid van het effectieve leiderschap van de bende betreft, de uiteindelijke veroordeling door het Hof van Beroep onnauwkeurig heeft weergegeven, heeft in casu geen determinerende invloed op de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing wordt voorbijgegaan aan de verzachtende omstandigheid van een blanco strafblad waarmee het Hof van Beroep rekening hield, blijkt uit de lezing van het arrest dat dit wordt vermeld bij de straftoemeting in concreto, waarbij het Hof rekening houdt met alle elementen van de zaak; zo wordt de afwezigheid van eerdere veroordelingen wel vernoemd, maar wordt deze afgewogen tegen de verzwarende omstandigheden, met name, de zware inbreuk op de openbare orde, sociale en economische orde, de lange duur van de periode waarin de misdrijven werden gepleegd en het winstgevend doel van de misdrijven. Het feit dat het Hof van Beroep de afwezigheid van eerdere veroordelingen mee heeft betrokken in zijn beoordeling, doet geen afbreuk aan de ernst van de

gepleegde misdrijven. De verzoeker toont ook hier niet aan dat de verwerende partij de gepleegde feiten ten onrechte heeft gekwalificeerd als een ernstig gevaar voor de openbare orde.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

2.2.3. In het derde onderdeel betoogt verzoeker, met verwijzing naar Europese rechtspraak, dat in de bestreden beslissing onvoldoende werd nagegaan of verzoekers aanwezigheid op het grondgebied een actueel en reëel risico vormt voor het plegen van nieuwe criminele feiten in de toekomst. Hij wijst er onder meer op dat hij in het verleden een blanco strafregister had en dat hij in de gevangenis hard werkt aan zijn reclassering. Hij wijst er ook op dat hij op 21 november 2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar en dus nog lang in de gevangenis zal moeten blijven. Zijn echtgenote is van Nederlandse nationaliteit evenals hun kinderen. Er werd onvoldoende nagegaan of het in het belang van het gezin is om naar Marokko terug te keren, noch de verblijfsrechtelijke implicaties werden nagegaan.

Zoals hoger reeds aangehaald, verwijst de bestreden beslissing met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde naar de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie waaruit blijkt dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt, in het bijzonder naar het arrest Tsakouridis (zoals geciteerd m.b.t. het eerste onderdeel). Het Hof van Justitie bevestigde daarbij dat georganiseerde drugscriminaliteit een zodanig gevaar voor de samenleving vormt, dat bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. De feiten van georganiseerde drugshandel waarvan sprake in de bestreden beslissing, werden terecht beschouwd als ernstige feiten van openbare orde of openbare veiligheid. De bestreden beslissing specificeert dat verzoeker zich schuldig maakte aan internationale handel in cocaïne in het kader van een vereniging van misdadigers omwille van financiële motieven zonder zich te bekommeren over de nefaste maatschappelijke gevolgen hiervan. De beslissing besluit dat dit wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging met internationale drughandel, de duur van de periode, verzoekers rol binnen de organisatie en persoonlijkheid, wordt besloten dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Het feit dat er in de bestreden beslissing slechts sprake is van één veroordeling, staat niet in de weg dat de ten laste gelegde feiten zich uitstrekken over een periode van ongeveer anderhalf jaar (1 januari 2015 tot 31 mei 2016 – zie arrest Hof van Beroep). Dat verzoeker "veel spijt heeft" is in casu niet meer dan een algemene bewering. De Raad kan verzoeker niet bijtreden waar hij stelt dat, uit het feit dat hij sedert zijn opsluiting (vanaf 23 november 2016) van goed gedrag is in de gevangenis, moet worden afgeleid dat er geen gevaar meer voor de openbare orde zou zijn. Uit de niet betwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekers handelen was ingegeven door winstbejag en dat de feiten blijken van georganiseerde criminaliteit die zich uitstreckte over een ruime periode. Gelet op de aard van de feiten, het georganiseerde karakter, de periode waarin deze werden vastgesteld, en het winstoogmerk, is het oordeel dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde niet onredelijk of onevenredig."

Deze motieven hebben kracht van gewijsde en gelden onverkort nu de situatie van verzoeker anno 2022 niet in wezen veranderd is dan ten tijde van het uitgesproken arrest. Het komt de Raad nogal wiesdes voor dat verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis, nog steeds, geen strafrechtelijke feiten pleegt en hiertoe ook weinig kans heeft.

De bestreden beslissing legt meer uit dan een verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling en verwijst naar voormeld arrest. De bestreden beslissing verwijst naar de bijzondere ernst van de feiten, de rol binnen de criminele organisatie die verzoeker had, de ernstige bedreiging die dergelijke feiten vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving:

"Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak."

De Raad ondersteunt dit gestelde. Verzoeker ondergaat nog steeds zijn bestraffing. De verwerende partij kon kennelijk redelijk en correct oordelen dat verzoeker nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij. De bestreden beslissing verwijst

correct naar de zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Uit het gegeven dat verzoeker een goed gedrag zou vertonen in de gevangenis kan niet afgeleid worden dat geen werkelijke actuele bedreiging voor de samenleving voorhanden is. De strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde zijn ernstig en strekte zich uit over een periode van ongeveer anderhalf jaar. Gelet op de aard van de feiten (internationale handel onder meer van cocaïne), het georganiseerd karakter over een ruime periode en het winstbejag kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze besluiten dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande kan de Raad verwijzen naar het arrest nr. 250.715 van 28 mei 2021 van de Raad van State.

Artikel 43, § 1, van de Vreemdelingenwet is niet geschonden en de verwijzing naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG doet hieraan geen afbreuk, nu de bestreden beslissing heeft nagegaan of verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker kan niet anders voorhouden.

2.1.6. Verzoeker wijst erop dat volgens artikel 43, § 2, van de Vreemdelingenwet rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie van verzoeker, diens sociale en culturele integratie in België en met de band van het herkomstland.

Integendeel met wat verzoeker voorhoudt, blijkt dat de bestreden beslissing met al deze elementen heeft rekening gehouden.

Verzoekers leeftijd is correct vermeld. Verzoeker heeft te kennen gegeven dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (zie nota van 8 april 2022 i.v.m. het uitgeoefende hoorrecht). Wat de band met het herkomstland betreft, stelt de bestreden beslissing:

“Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Marokko. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Hij heeft er meer dan de helft van zijn leven verbleven. Bovendien zou betrokkene de taal spreken en zou hij nog familie hebben in Marokko. Hij heeft dus een sociaal vangnet in Marokko dat hem kan helpen bij het opbouwen van zijn leven aldaar”.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het bestaan van de banden met het herkomstland ook blijkt uit het gehoorverslag waar verzoeker verklaart dat indien hij geen vrouw en kinderen in België zou hebben hij zich wel akkoord zou verklaren met een terugkeer naar Marokko.

Wat verzoekers integratie betreft, stelt de bestreden beslissing correct:

“Inmiddels is betrokkene 48 jaar. Uit niks is gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.”

De bestreden beslissing behandelt de economische situatie en de sociale en culturele integratie van verzoeker:

“Wat betrokkenes economische situatie betreft, het gegeven dat hij in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De beperkte tewerkstelling en de gevolgde opleidingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Gelet op de door hem gepleegde feiten blijkt het niet zijn intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, hij was immers niet tevreden met wat hij op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugshandel. Het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheid die hij tijdens zijn opleidingen en tijdens zijn werk in België opgepikt heeft, zullen hem wellicht ook in zijn thuisland van pas komen en zijn kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige

verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.”

Ook deze motieven zijn niet kennelijk onredelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met de lange duur van het verblijf van verzoeker en met de lange duur van het huwelijk en de contacten met het gezin:

“Betrokkene trad op 03/10/2003 te Nador in het huwelijk met de genaamde H. C., geboren te Marokko op 16/10/1978 en van Nederlandse nationaliteit sedert 06/11/1989. Zij verblijft sedert 27.07.2007 in België en is in het bezit van een E+ kaart. Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren: H. Z., geboren te ‘s-Gravenhage op 01.06.2005, O. F., geboren te Mol op 13.02.2009 en O. S., geboren te Mol op 15.11.2014, allen van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene heeft een stiefzoon: M. Z., geboren te Veghel op 20.05.1997, van Nederlandse nationaliteit. Betrokkenes echtgenote en zijn kinderen komen hem bezoeken in de gevangenis.” Met de leeftijd van de kinderen werd rekening gehouden.

De bestreden beslissing erkent het gezinsleven van verzoeker, die evenwel sedert 23 november 2016 van zijn vrijheid is beroofd tot aan het nemen van de bestreden beslissing en ook nadien, dit onafgebroken.

Een eerder gevraagd elektronisch toezicht werd afgewezen, wat blijkt uit de definitieve beslissing van 9 december 2021 over de gezinsherenigingsaanvraag van 22 juli 2021 (niet aangevochten door verzoeker) en uit het vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht van 3 december 2018. Uit geen enkel element van het dossier blijkt dat sedertdien anders werd geoordeeld. Verzoeker houdt dit evenmin voor.

De bestreden beslissing bespreekt de mogelijkheid om het gezinsleven verder te zetten in Nederland en het herkomstland, waar deze oordeelt: *“Zoals reeds uiteengezet in de beslissing tot beëindiging van het verblijf dd. 10/11/2018, kan betrokkene een verzoek richten aan de Nederlandse autoriteiten indien zijn echtgenote en de kinderen zouden beslissen om terug te keren naar Nederland, gezien ze de Nederlandse nationaliteit hebben. Betrokkene zou zelfs zijn gezinsleven kunnen verderzetten in het land van herkomst (of elders). Er liggen nog steeds geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van zijn partner of zijn kinderen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij hem zouden volgen naar zijn herkomstland dan wel een ander land. Zijn echtgenote is net als betrokkene in Marokko geboren, ze zijn gehuwd en zij was 28 jaar toen zij in februari 2007 in België kwam wonen. Hoewel aangenomen kan worden dat zij ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Indien zijn partner hem niet zou wensen te vergezellen naar zijn herkomstland of elders en hij geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Het feit dat zijn echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. De kinderen zijn nog jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko of elders te vinden zou zijn. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).”* (eigen onderlijning).

Verzoeker betwist dat het gezinsleven kan verder gezet worden in Marokko, maar weerlegt de motieven aangaande een mogelijk gezinsleven in Nederland niet.

Verzoeker verwijst voornamelijk naar het verblijf van zijn kinderen in België. Hij toont evenwel niet aan dat de leeftijd van zijn kinderen (van puberende tieners en een jong kind van zeven jaar) een beletsel is voor een verblijf elders.

Uit het administratief dossier blijkt dat de kinderen opgegroeid zijn in het Nederlandse taalgebied zodat zij Nederlands kennen, wat dezelfde taal is als het land van hun nationaliteit (Nederland).

Verzoeker voert geen enkel element aan waarom hij in Nederland geen aanspraak zou kunnen maken op een verblijf als familielid van een Nederlands burger. Verzoeker brengt geen enkel element aan ter weerlegging van de motieven die aangeven dat een gezinsleven in Nederland kan worden verdergezet.

Evenmin is aangetoond dat de gehandicapte stiefzoon, die in de instelling De Schakel verblijft, niet in een Nederlandse instelling terecht kan of zijn verblijf in België kan verderzetten in De Schakel, voor zover diens vertrouwde omgeving primeert. Verzoeker laat ook na aan te duiden welke vorm van verblijf de stiefzoon heeft en waarom eventuele bezoeken naar De Schakel niet vanuit Nederland kunnen verdergezet worden. Voorts kan de stelling van de verwerende partij gevolgd worden dat niet blijkt uit het administratief dossier dat de stiefzoon een attest van erkenning van de handicap had. Verzoeker kan verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met feiten die haar niet gekend waren.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen correct:

“In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Opnieuw kan verweerder in dit kader volstaan met te verwijzen naar de overwegingen van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft gemotiveerd over verschillende hypothesen waaronder het gezinsleven zou kunnen worden verder gezet:

- het gezinsleven wordt gezamenlijk in Marokko uitgebouwd*
- de verzoekende partij keert terug naar Marokko, terwijl haar echtgenote en de minderjarige kinderen in België blijven en nauw contact onderhouden via moderne communicatiekanalen en regelmatige bezoeken*
- het gezinsleven wordt in een ander land verdergezet”*

Verzoeker geeft niet de minste uitleg over de gezondheidstoestand van diens echtgenote. Ook de stukken 5 en 6, toegevoegd aan het verzoekschrift, duiden niet aan op welke wijze het gezinsleven met het gehandicapt kind effectief wordt beleefd. De instelling De Schakel stelt slechts dat dit kind *“in woonondersteuning is”* in deze vzw.

De Raad herinnert eraan dat de zorgvuldigheidsplicht ook geldt voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag, zoals dit geval, rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

In de uiteenzetting over de toepassing van artikel 8 van het EVRM reikt verzoeker geen andere elementen aan dan deze die reeds werden besproken. De bestreden beslissing gaat overigens niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Verzoeker gaat eraan voorbij dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

De verwerende partij kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, *R.A.C.E.* 1992, z.p.).

Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

2.1.7. Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 52, § 4, 5de lid, van het Vreemdelingenbesluit geschonden acht. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.1.8. Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het redelijkheidbeginsel is niet geschonden. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende, gesteund op een juiste feitenvinding met een correcte beoordeling en niet kennelijk onredelijk genomen. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is genomen.

Verzoeker maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk zodat het eerste en het tweede middel, zo ontvankelijk, ongegrond zijn.

2.2.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel zodat artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7, 1°, 9 en 16, 1°, van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) geschonden zijn.

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat het Derde Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending inhoudt, zowel op artikel 8 EVRM, als op art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat;

Dat het EVRM, en in casu meerbepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen;

Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat het voor verzoeker dan ook niet mogelijk is om in diens land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven kan leiden;

Dat afwijzing niet alleen een schending van artikel 8 EVRM betekent doch ook in hoofde van het kind van verzoeker een schending van:

- artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd...”

- artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil...”

- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven...”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden;”

2.2.2. Naast een theoretisch betoog herhaalt verzoeker in wezen de grieven die hij voorhield in de vorige middelen zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking onder de punten 2.1.4, 2.1.5. en 2.1.6.

Hoger werd reeds geduid dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven van verzoeker niet elders kan beleefd worden, ook voor wat de kinderen betreft. Hij toont niet aan dat de belangen van de kinderen door de bestreden beslissing geschaad zijn of benadeeld zijn.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoeker nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen schendt, volstaan de genoemde artikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker voert weliswaar de schending van artikel 8 van het EVRM aan, maar hoger is aangeduid dat hij deze schending niet aannemelijk maakt. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Voorts duidt de verzoeker evenmin aan waarom het belang van de kinderen een verblijf in België vergen en niet een verblijf in hun land van nationaliteit.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval.

2.2.3. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN